

Tomaž Šalamun

Črni labod

Delati otroka

Vsi ščepci in mokri obrati slona
ne položijo. Solnata si in rujava,
zmatrana. Greda te ne plaši.

Divjačina plapola z ruto, pa kaj!
Glavno, da mi ležiš na levi strani.
Na desni strani ležijo moški. Konji so

upehani. Iz mesa, iz vidre, iz opice,
iz kuloarja, kantilena se ti kadi
iz glave. Ste mi Boga napele na

svoje ritke? Presenečenje. Celibat
pada. Tu, v tem trenutku, ko
pišem, čutim, celibat pada. Marija

sama masira srce. V bistvu se ti
prijatelj vedno poroči z žensko.
Kako ga loviti iz vodnjaka? Cerkvi

je to prilagajanje trajalo dva
tisoč let. Samo, ko lahko natančno
zaupaš in čutiš v soku in

ljubezni, da ne bo regulacije,
lahko ta prag znižaš.
Zmlaskaš. Podreš. Popiješ Boga.

Ivanu, o dedu

Duša se lahko pretrga z vsemi temi obrati.
Pljuča so silovita peč, ki v njej ritajo zlati
konji. Živalice! Mir! Ne zbuditi vseh! Ne me
razpasti! Telo gre kot ogrodje, zrušijo ga, ko
je parnik splavljen in šampanjec razsekan.
Rebra, to so kopita Pegazov, štrlijo ven. Ne
morem tako hitro nazaj šivati lukenj! Konjički!
Tudi jaz sem! Ne postati spomeniki! Tudi vi rabite
žive oči, ne samo vzemirjenosti, pen, hlastnosti.
Zmleli smo se. Diham kot visoka neregulirana peč,
ki so jo tri generacije Guličev gradile po Indiji,
Ameriki in Evropi. Tak sem kot stric Gvido,
(Gvidon Gulič, 1886-1984), ki je napisal dvajset
knjig, vse o turbinah. Koža je moje lito železo.

Kreta

Vsi čopiči so telesni. Škatle so rjave in
barvaste. Pluta pluje. Koža diha. Morje da
srce. Kot Kreta sem, ki jo je
zalil balkon. Isti zid. Se je gladina zvišala?
Je Mediteran morje? Je šlo do Rimbaudove koč
na Cipru? Vila je. Sam jo je dal zgraditi.

Vihtel bič nad posli (hlapec), že ga je mlaskala
 Afrika. Zakaj dvigujemo čaše, zakaj ne dvigujemo
 krogel? Zlatih krogel, ki bi nam utrdile
 bicepse? Zakaj to počenjaš vse sam, v
 fruttierah? Samo fruttiera je prerezana krogla.
 Velik del, sedem osmin, plava nad našimi
 glavami in nam prodira v bicepse. Sin bo bas.

Ikona

Erekcija pri obešenem je dokumentirana.
 Jedel sem Leline kolačke, ko smo gledali
 Furo delš Baus. Moro je žical. Ne delim

kolačkov. Preskrbljen sem. Prej sem
 se šalil. Umrli bom slaven in bogat, samo zdaj je
 kritično. Soline so opustele.

Ribič je zaklenjen. Psi lajajo. Oseka je
 strašna in mastna, siva s polži. Gospa z
 oljčno vejico se je prepotila. Kdo pride ven

v pižami? Kdo pride ven v pižami? Samo
 roko si tako polagal, da bi dražil. Mraz
 je v Dajli. Milan je bil ljubosumen in vroč.

On je metal konfete. Natančno pozvonil. Se
 spomniš? Rekel sem: Milan je. In sva stavila.
 Ti pozabljaš. Nadarjen si, da se ti splahnejo

oči. Kamen je teža. Ko čofne v sivo težko
 blato, nekaj časa gaga. Potem pride plima.
 Voda ga potopi. Lucca v Benetkah na heroinu

je legel na tlak, ko je bil še goreč. Z
nečim je treba začeti. Trebuh galeba je
dober, čeprav me je kompromitiral pred Živo.

Hart Crane, Cranium, potnica

Oranžno plane v redki zrak. Nakaplja
se. Okno se še enkrat prežge v
največji slasti. Ledene sveče se

razkapljajo z modrim. Kot šahel te
čutim, gospa. Plala si kot medeno
jabolko. Obrisala ton, če ni bil

dovolj slišen. Čakal. Čakala. Svet je
tvoj. Ko se odpirajo in zapirajo okna,
uravnavam dotok zraka. Tolmunu krepíš

hlad. V gejziru postajaš topla in vroča.
To pot te ne bom mogel izbruhati,
doslej poražena. Čas je podplat, ki

se porabi in strga. Krokiji so peš za
nakane. Klobuk je plin. Kranj ve oblast.
Mušica na duplu očesa, ko s prstom

preskušaš rob, če je kaj otopelo. Žito
je poskakalo na vagone boksita.
Ni moglo noter. Zapečateni so bili.

Cvet

Ljudje smo. Roža in rana.
Cvet. Zgósti pomlad tudi zame.